A HOMOSZEXUALITÁS (GEO)POLITIKÁJA*

MIŠA ĐURKOVIĆ

A történelemben számos példa található arra, hogy egyes közösségek bizonyos időszakokban szisztematikusan bátorították és ösztönözték a homoszexuális viselkedést. Mivel a megfigyelésekből azt lehet leszűrni, hogy a homoszexualitás [népszerűsítésének – *a Szerk.*] növekedése a népesség csökkenéséhez vezet, ezért az óhajtott demográfiai hanyatlás eszközeként használták, mint amikor például nem volt elég étel, vagy valamelyik terület túlnépesedett. Azonban az már példátlan történelmi paradoxon, hogy a homoszexualitást ma még olyan társadalmak is ösztönzik, mint Szerbia vagy a nyugati civilizáció, amelyek különben demográfiai értelemben veszélyeztetettek, és amelyek természetes fenntartási ösztöne pontosan az ellenkező viselkedést sugallaná: a heteroszexuális család és a születések politikai támogatását. A fő kérdés az, hogy hogyan és miért haladunk a homoszexualitás ösztönzésének, legitimálásának és terjesztésének az irányába a modern világban. Az egyik lehetséges válasz a következő: ez egy, a globális szexuális emancipációval járó spontán folyamat, ami párhuzamos a társadalmak szekularizációjával. A második hipotézis, amelyhez közelebb állok, és amelyre az egész értékrendszer finanszírozási forrásainak elemzése is mutat, nem más, mint a homoszexuális kultúra tervezett és szisztematikus alkalmazásával és felhasználásával kapcsolatos tézis, amely bizonyos célok elérésére igencsak alkalmas. Kinek áll tehát érdekében – néhány valódi homoszexuálist kivéve, akiknek a csoportja azonban nem alkotja a lakosság jelentős hányadát, függetlenül attól, hogy adott esetben milyen befolyásosak (a homoszexuálisok száma ritkán haladja meg a 2 százalékot, és maga Magnus Hirschfeld is azt állította a múlt század elején, hogy számuk a lakosság 2,14 százaléka körül mozog[1]) – a homoszexualitás előmozdítása és terjesztése?

CUI PRODEST?

Ahelyett, hogy az indukció útjára lépnék és fokozatosan haladnék a források felé, itt a fordított utat választom. A témával kapcsolatos sokéves foglalkozásom bizonyos következtetésekhez vezetett, amelyeket *munkahipotézis* formájában fogok felvázolni, majd megpróbálom bemutatni a bizonyítékokat és tesztelni, ellenőrizni azokat. Tehát arra a kérdésre, hogy ki, hogyan és miért népszerűsít és alkalmanként kényszerít ránk egy olyan világképet, amelyben a homosze-

* A szöveg a szerző *Тамни коридори моћи* (*Tamni koridori moći*, *A hatalom sötét folyosói*) című könyve (Ukronija, Belgrád, 2013.) azonos című, második fejezetének részlete. A szöveg *nem a homoszexuális emberek ellen irányul*, hanem az – éppenséggel őket: érzéseiket és vágyaikat politikai célokból kihasználó – LMBTQ-mozgalom és háttérszellemisége kritikáját fogalmazza meg, amelyet tágabb geopolitikai összefüggésbe helyez. *(A Szerk.)*

1 A nyugati társadalmakban a nem heteroszexuális irányultságúak aránya 1,2 és 5,6 százalék között van, Nagy-Britanniában a melegek és leszbikusok aránya 2013-ban 1,6 százalék volt. *(A Szerk.)*

xualitás nem csak, hogy elfogadott, hanem kívánatos viselkedési paradigmává válik, a következő választ kínálom.

A világ úgynevezett urairól van szó, a legbefolyásosabb titkos, félig titkos és nyilvános csoportokról, amelyekhez a nyugati félteke legfontosabb döntéshozói tartoznak. Röviden emlékeztetek a hatalmi intézmények és szervezetek rendszerére, amely Cecil Rhodes kerekasztalától ered. Ebből a szervezetből először a Brit–Amerikai Külkapcsolatok Tanácsa jött létre, amelynek homlokterében a Nagy-Britannia és az Egyesült Államok közötti legszorosabb partnerségi viszony kialakítása állt, és amely az 1920-as években megteremtette amerikai változatát, a Külkapcsolatok Tanácsát (a híres *Public Affairs* folyóirattal). Innen indult aztán a Nemzetközi Kapcsolatok Brit Királyi Intézete is, vagyis a Chatham House. Ugyanennek a hatalomláncnak a következő szegmense a Tavistock Intézet, amely egyszerre apja és anyja is a modern kísérleti pszichológiának (és sok más dolognak, mint például a rock and roll vagy a sokkterápia filozófiája), amelyből az Egyesült Államokban a kísérleti pszichológia kifejlődött, többek között a Stanford Intézet bázisán. A II. világháború után ugyanebből a hálózatból hozták létre az ENSZ-t és az Európai Közösséget, de a Bilderberg-csoportot és később a Trilaterális Bizottságot is, de szintén a hálózat részét képezi a Római Klub is.

„A szerelem az szerelem” – A Coca-Cola „Pride-hónap” támogatására készített norvégiai kampánya, Oslo, 2019 *(JCDecaux Norge)*

Mivel ellenőrzik a pénzügyi folyamatokat, valamint a médiát, a legfontosabb vállalatokat, a nemzetközi intézményeket, a kisebb országokban az oktatási rendszereket, az elitképzés folyamatait, így módjukban áll mindezeken a szegmenseken keresztül elősegíteni világképük és azon átszervezési normák térhódítását, amelyekért kezdettől fogva síkra szálltak. Könnyen belátható, hogy az utóbbi három évtizedben a homoszexualitás előmozdítása az új értékrend létrehozásának egyik legfontosabb szegmensévé vált.

E tevékenység néhány legfontosabb eleme és célja a következő. 1) A bolygó lakosságának csökkentése. Ez a posztulátum gyakran kapcsolódik az „arany milliárd” eszméjéhez, valamint különféle olyan mechanizmusokhoz és eszközökhöz, amelyek a népesség csökkentéséhez vezetnek, az evolutívoktól a radikálisokig, mint például a háborúk és a járványok. A homoszexualitás gyakorlatának intézményesítése és az egész hedonista kultúra, amely ma vele fejlődik, egyértelműen hozzájárul e cél eléréséhez. 2) A klasszikus heteroszexuális család megsemmisítése – márpedig ez a családforma az alapja mindennek, az egészséges, stabil, kiegyensúlyozott ember kialakulásának. A homoszexuális házasság nem egy normális házasság, amelyben a gyermekek kiegyensúlyozott természetűvé fejlődhetnek, függetlenül attól, hogy a megrendelésekre készített tanulmányok mennyire próbálják bizonyítani, hogy állítólag akár megszokott szexuális identitású heteroszexuális emberek is kialakulhatnak az ilyen házasságokból. Minden tapasztalat és komoly kutatás azt mutatja, hogy a kiegyensúlyozott ember fejlődéséhez szükséges egy apa és egy anya jelenléte, akiktől a gyermek a természetes szerepeket megtanulja. Emlékezzünk arra, hogy az Egyesült Államokban a rabszolgatulajdonosok részéről a rabszolgák emberi mivoltától való megfosztása azon alapult, hogy közvetlenül a születésük után elválasztották őket a természetes szüleiktől. 3) Minden olyan szerves struktúra

Identitás/politika – Résztvevő egy washingtoni LMBTQ-meneten, 2018 *(Ted Eytan felvétele)*

megsemmisítése, amely megvédi, irányítja és egyre erősebbé és függetlenebbé teszi az embert, mégpedig önbizalma és identitása révén. 4) Az egyén atomizálása, mivel egy ilyen, a közösségétől elválasztott, rémült és manipulációknak kitett, egyértelmű identitás nélküli ember ideális nyersanyag az új, lopakodó totalitarizmus számára.

A homoszexualitás mint ideológia és az egész metafizikai értékszerkezet, mely a virtuális gazdaságon alapul, az új totalitarizmus és a modern pénzügyi kapitalizmus ideális fegyvere. Ennek az új ideológiának a következményei nagyon súlyosak Európára nézve, de ennek ellenére az európai elit (és különösen az Európa Tanács) továbbra is támogatja azt, ami egyfajta öngyilkos paradoxon, amelyet csak az magyarázhat, hogy ez az elit függőségi viszonyban van a pénzügyi és globális hatalmi elittel. XVI. Benedek, a római katolikus egyház utolsó nagy tradicionalista pápájának lemondása szimbolikus jel, amely rávilágít arra, hogy ezek az erők felülkerekedtek a modern világ minden szegmensében.

Következő lépésünk az, hogy megpróbáljuk megmagyarázni ezt az általános hipotézist, hogy megmutassuk, miként működnek ezek a struktúrák, és hogyan mozdítják elő a homoszexuális ideológiát a gyakorlatban. A fellépésnek különböző szintjei vannak, amelyeken keresztül az egyes szereplők hozzájárulnak a homoszexuális ideológia legitimálásához és népszerűsítéséhez – mi megpróbálunk ezek közül legalább néhányat megragadni.

Mindenekelőtt van valami, amelyet homályosan „meleg internacionálénak" nevezhetnénk. Minden országban van egy láthatatlan „meleg párt", tagjai politikusok és a média képviselői, valamint más befolyásos szereplők. Ez az egyik legfontosabb és legnagyobb ráhatással bíró keresztkapcsolat a nyilvános politikában. A legbefolyásosabb emberek között mindig volt egy bizonyos számú homoszexuális. A népesség gazdagabb rétegeiben sokkal nagyobb ugyanis a hajlam a kísérletezésre és a határok feszegetésére azzal kapcsolatban, hogy mi megengedett, és mit kell kipróbálni. Így köreikben érdekes, provokatív ötletnek tűnt a csoportos, majd a homoszexuális közösülés kipróbálására is. Az idő múlásával a divat és más ösztönzési rendszerek folytán az elithez és a felső osztályhoz tartozó emberek között megnövekedett a homoszexuális tevékenységekben valamilyen módon résztvevők száma. Ennélfogva természetes késztetést éreztek a társadalom minden olyan szegmensének a szükségleteikhez idomuló átformálására, amely felett befolyást gyakorolhattak. Tehát olyan környezet létrehozására törekedtek, amelyben viselkedésüket nem csak, hogy elfogadják, de terjesztik is.

Hatalommal, pénzzel és befolyással rendelkeznek, és hajlandóak azokat e célok szolgálatába állítani: ellentétben a heteroszexuális többséggel, amely

nem foglalkozik a kérdéssel és nem tevékenykedik örökölt világképe megvédésének érdekében, a „homoszexuális párt" jól szervezett, erős és koncentrált lobbicsoportot hozott létre, amely – paradox módon – gyakran domináns pozícióba emeli azt az elit heteroszexuális tagjaival szemben. Ez a dimenzió csak erősödött azzal, hogy nemzetközi szintre emelték. Tehát beszélhetünk egy nemzetközi meleg pártról és egy láthatatlan szervezetről, amely magában foglalja a globális elit nagy hatalommal bíró tagjait. Például Nagy-Britanniában, Svédországban vagy Hollandiában ezek azok a rétegek, amelyek a homoszexuális aktivistákra és a propaganda igényeire hatalmas összegeket gyűjthetnek össze és oszthatnak szét, melyek egy részét kisebb országokba, például Szerbiába juttatják el, ottani munkatársaiknak. Ezzel a pénzzel, amely jelentős összeget jelent a mi körülményeinkhez képest, az itteni meleg aktivisták nyilvános propagandát és „tudatosítást", „érzékenyítést" végezhetnek ideológiájuk érdekében.

Egy másik fontos szegmens korunk „melegipara", azaz a nagyvállalatok különleges érdekeltsége az ilyen típusú piac kibővítése iránt. Itt most csak röviden idézem *A kapitalizmus, a liberalizmus és az állam* című könyvem alapvető érvét: „Távol vagyunk attól, hogy a különféle szexuális vonzások és identitások közelmúltban jelentkező megsokszorozódása (a szadomazochizmustól a biszexualitásig és a transzvesztitizmusig) fenyegetést jelentene a »biológiai hatalom« modern rendszerére (hogy Foucault kifejezésével éljek), hiszen éppen a globális kapitalizmus körülményei által létrehozott nemiség formájáról van szó! Mivel azok szemmel láthatóan favorizáljak a szubjektivitás azon speciális típusait, melyeket többszörös és folyékony azonosulás jellemez."[2]

Valóban, a homoszexualitás az utolsó azon új, aranytojást tojó tyúkok közül, amelyet felfedezett magának a modern kapitalizmus.[3] Nemrég volt lehetőségem megnézni egy olyan műsort a VH1 csatornán, amely a homoszexuálisok – mint a kortárs divat-, zene-, film- és más tömegkultúra-ipar, valamint számos egyéb szórakoztatóipari terület célcsoportja – áttörésével foglalkozott. Komoly piaci kutatások mutatták ki, hogy a meleg lakosság képezi a fogyasztói társadalomban az egyik leghálásabb és legjövedelmezőbb célcsoportot – a középső és különösen a felső rétegekből származó jól szituált, többnyire gyermektelen társadalmi csoportról van szó, amely kifinomult, hedonista életet él, és sok költőpénzzel rendelkezik. Az egész meleg kultúra nagyon igényes és drága elveken alapszik, nagy gondot fordít a test kultúrájára, az étrendre és a ruházatra. Ezért a modern szórakoztatóipar a liberális '90-es években először elfogadta, majd ösztönözte a politikai korrektség használatát a meleg célcsoport irányába, majd külön figyelmet kezdett fordítani erre a célcsoportra, elkezdett kifejezetten nekik szánt termékeket készíteni, s azokat külön a homoszexuálisoknak szánt reklámüzenetekkel hirdette.

a nagyvállalatok különleges érdekeltsége az ilyen típusú piac bővítése

Mivel legtöbbjüknek nincs gyermeke, az is előfordulhat, hogy sokkal kevésbé kapcsolódnak egy adott környezethez, mint a heteroszexuális lakosság, így nagyobb mozgékonyságukkal és könnyebb mobilitásukkal kielégítik a modern kapitalizmus alapvető igényét, ami nem más, mint a globális flexibilis munkaerőpiac létrehozása.

Itt alapvető formában nyilvánul meg egy sor – a kapitalizmussal, illetve annak a társadalommal és a politikával kapcsolatos viszonyával összefüggő – probléma. Ha abból a tényből indulunk ki, hogy a kapitalizmus a meleg lakosságban és személyekben profitforrást, valamint jobb és hálás munkaerőt ismert fel, ez azt jelenti, hogy minden oka megvan arra, hogy az általa egyébként is uralt minden lehetséges eszközzel – amilyen a közvélemény, a média, a filmipar, az egyetemi közösségek, a nem kormányzati szervezetek (NGO) – serkentse a szubjektivitás e formáját.

2 Lásd bővebben: Miša Đurković: *Kapitalizam, liberalizam i država. Osnove za rekonstrukciju moderne političke filozofije*. Institut za evropske studije, Beograd, 2005. *(A Szerk.)*

3 A szöveg keletkezésének idején a transzszexualitás és a *gender*-fluid identitás még nem volt olyan elterjedt és propagált, mint manapság. Utóbbiak egyébként már a homoszexuális vonzalmat is dekonstruálandónak, mert túlzottan „binárisnak" (vagyis a két szilárd nemhez kötődőnek) tartják. *(A Szerk.)*

KULTÚRACSERE

A következő lépés annak leírása, hogy miként gyakorolják a jelzett csoportok befolyásukat egyes szakmai ágazatokon keresztül, melyek közül a legfontosabbak a pszichiátria, az orvostudomány, a tudomány, a törvényhozás, az igazságügy, s végül a tömegkultúra.

Az összes említett ág ugyanazon a típusú evolúción ment keresztül, aláásva azt a hagyományos megosztást, amely szerint a heteroszexuális viselkedés normális és kívánatos, a homoszexuális pedig rendellenes és nemkívánatos. Egy sima betekintés az úgynevezett melegbarát irodalomba is tanúsítja, hogy cselekedeteik alapvető posztulátuma: törölni a normálisra és abnormálisra osztást, és a világ azon felfogásának elfogadása, amely szerint minden konstrukció, és minden lehetséges. Az ilyen „identitások" kialakulásának legújabb hóbortja az úgynevezett *queer*-filozófia, amely *az összes stabil szexuális identitás aláásását jelenti, beleértve a melegekét és a leszbikusokét is.* A *queer* önmagát, mint egy „állandó alakulásban lévő kategóriát" határozza meg, olyan „folyékony önazonosságot, amely nem akar megszilárdulni és stabilizálódni" – magára is mint „identitáskritikára" tekint.

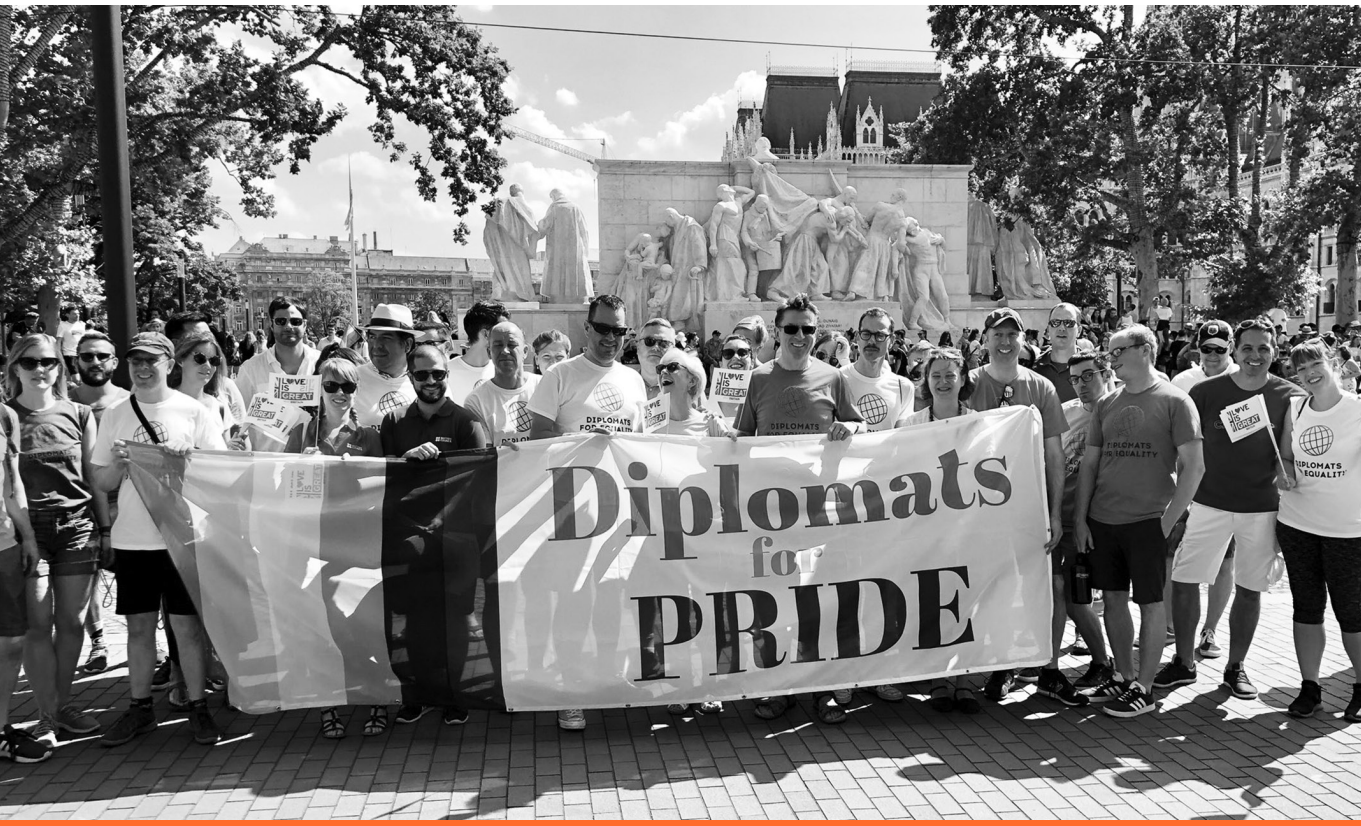

Külföldi befolyás – A „Nagykövetek és Diplomaták a Pride-ért" csoport a 2019-es budapesti LMBTQ-felvonuláson *(Niclas Trouvé Twitter-csatornája)*

Ennek a 19. század utolsó harmadáig visszanyúló gondolatnak a kezdete sokkal szerényebb volt. A prioritás a homoszexuális viselkedés radikális kriminalizálásának vitatása volt, amelyet néhány országban már régóta halálbüntetéssel sújtottak. 1869-ben az új büntető törvénykönyv kidolgozása alkalmával Kertbeny Károly levelet írt a német igazságügyi miniszternek, azt állítva, hogy a homoszexualitás veleszületett tulajdonság, és felsorolt egy sor ilyen beállítottságú „nagy nevet". Ugyanezen század végén, szintén Németországban, egy érdekes figura jelent meg: Magnus Hirschfeld német orvos, aki szintén azt bizonygatta, hogy a homoszexualitás veleszületett, sőt a harmadik nemet jelenti, s mint ilyen, mindkét nem jellemzőit magában foglalja. Havelock Ellis az I. világháború előtt hívta fel magára a figyelmet Nagy-Britanniában: ő volt a homoszexualitásról szóló első, 1897-ben írott orvosi tankönyv szerzője. A munka 21 homoszexuális kapcsolat esetét írta le.

Az 1920-as és '30-as évek eredményezték az első, nagyvárosi környezetben (Chicago, Berlin) kialakult homoszexuális közösségeket, amelyek a társadalom jogilag megfogalmazott elutasítása ellenére maradtak fenn. Érdekes például, hogy a francia III. Köztársaságban a homoszexuális viselkedés nem volt jogilag büntetendő, és csak a Pétain-adminisztráció vezette be annak tilalmát.

Közvetlenül a II. világháború után jelent meg az a tanulmány, amely a homoszexuális viselkedés nyilvános kezelésében tapasztalt fordulópont kulcsfontosságú pillanatát jelentette. Alfred Kinsey jelentéseiről beszélünk. Az első könyv *A férfi szexuális viselkedése* címmel 1948-ban jelent meg, öt évvel később pedig követte *A nő szexuális viselkedése*. Elterjedt vélemény, hogy ez a két mű alakította ki az ember nemiségének és szexuális magatartásának jövőbeni fősodorbéli felfogását, és hogy e művek a 20. század legbefolyásosabb (és a konzervatívok szerint legpusztítóbb) könyvei közé tartoznak. Kinsey jelentéseinek két társszerzője a nagyon ellentmondásos Wardell Pomeroy és Clyde Martin voltak.

Mindkét könyv több mint 800 oldalas, és egyes, állítólag bizonyított százalékszámok köztudatba helyezésén keresztül nagyobb befolyást fejtett ki, mint tette volna az anyag részletes olvasása révén. Fontos volt a módszertani megközelítés, amikor a heteroszexuális és a homoszexuális viselkedésre történő felosztás helyett további öt közbenső kategóriát vezetett be a mindkét ösztönnel rendelkező személyek besorolására. Tetten érhető a könyvekben a makacs ragaszkodás a szexuális identitás folyékonyságához, főleg, hogy különösképpen az emlékezetekbe vésődtek Kinsey és a többiek által hangoztatott számok és százalékok. Innen származik az a híres állítás, hogy állítólag minden társadalomban 10 százalékra tehető a homoszexuálisok aránya, valamint az is, hogy a felnőttek 37 százalékának volt élete során legalább egy homoszexuális tapasztalata.[4]

E kutatások eredményei alapján alakult meg a Kinsey Intézet, és hosszú távú komoly propagandahadjárat indult a homoszexuális viselkedéssel szembeni hozzáállás megváltoztatása érdekében. Az 1960-as évek során megkezdődött a melegmozgalom profiljának világos kialakítása, és ez (különösen New Yorkban és az USA nyugati partján) számos más alternatív mozgalommal koordinálva fejlődött tovább, mint amilyeneket a feketék és a nők felszabadítása érdekében vagy a háború ellen indítottak. Politikai fordulópontként általában a 1969. június végén, a New York-i Greenwich Village-ben az azonos nevű klub előtt kezdődött Stonewall-lázadást emlegetik. Ezen a napon fizikai összetűzés tört ki a rendőrök és Greenwichben a bárban, valamint a környező helyeken összegyűlt homoszexuális közösség tagjai között. A rendőrség rendszeresen razziázott ezen a környéken, ám ez volt az első eset, hogy a homoszexuálisok fellázadtak ez ellen, nyílt konfliktusba keveredve a bűnüldöző szervekkel, tiltakozásuk jeléül az őket elítélő és viselkedésükett tiltó törvények ellen. Ez az incidens indította el mozgalmuk megszervezését, megjelent néhány kiadványuk, és már a következő évben, ugyanabban az időszakban megszervezték a Stonewall-*riot* emlékére New York-ban, Los Angelesben és Chicagóban első felvonulásaikat (az ún. Meleg Büszkeség [*Pride*] Meneteit).

makacs ragaszkodás a szexuális identitás folyékonyságához

Az '50-es és '60-as évek hivatalos állami politikája valóban névlegesen a homoszexualitás terjedése ellen irányult (bár a '60-as évek második felének társadalmi légköre már más irányba tendált). A homoszexuális viselkedést az államérdekekkel szemben álló felforgató tevékenységnek tartották, ezeket az embereket instabilnak és zsarolhatónak gondolták, s ez gátat szabott alkalmazásuknak a közszolgálatban, különösen a nemzetbiztonság szempontjából érzékenyek területeken. Az Amerikai Pszichiátriai Társaság a homoszexualitást 1952-ben mint szociálpatológiai rendellenességet vette fel a Hivatalos Diagnosztikai és Statisztikai Kézikönyvébe, és ez a döntés hatályban is maradt az 1973-as módosításig.

4 A témáról lásd bővebben: Szilvay Gergely: *A melegházasságról. Kritika a klasszikus gondolkodás fényében.* Századvég, Bp. 2016. *(A Szerk.)*

Tehát 1969-ben a rendőrség összecsapott az Egyesült Államokban törvénynyel tiltott homoszexuális mozgalommal. Harminc évvel később, 1999-ben az Egyesült Államok belügyminisztériuma már a nemzeti történelem szempontjából fontos helynek nyilvánította az összetűzés helyszínét. Tíz évvel később Obama elnök június havát az LMBT-közösség büszkeségének hónapjává nyilvánította, és 2013. január 21-én tartott második elnöki beavatási beszédében az egyenlőségért folytatott küzdelem jelképeként kimondottan emlegette is Stonewallt, s így ő lett az első olyan amerikai elnök, aki a melegek jogairól beszélt, sőt egyáltalán kiejtette a „meleg" szót.

Kiemelendő, hogy közben az amerikaiak többségének hozzáállása a homoszexualitás kérdéséhez nem sokat változott: a hétköznapi emberek túlnyomó többsége ellenzi a homoszexualitás legalizálását [pontosabban államilag elismert házasságuk és gyermek-örökbefogadásuk bevezetését – *a Szerk.*], ami a homoszexuális „jogok" szekerét erőszakosan toló bíróságok és az elit, valamint az átlagemberek közötti kulturális háborúskodásban mutatkozik meg legjobban. Utóbbiak olykor a népszavazással történő véleménynyilvánításért küzdenek, amely során mindig diadalmaskodik a klasszikus család megőrzésének hagyományos igénye és a homoszexuális követelések legalizálásának tilalma.[5] Miközben éppen az elit, az LMBT-szervezetek és az olyan hatalmas emberek összehangolt nyomásának hatására, akik ellenőrzik a médiát és a nyilvánosság használatát, folyamatosan bővülnek a homoszexuális jogok, s ehhez pénzügyi támogatást is nyújtanak.

a terminológia körüli küzdelem döntő az értékrendszer átalakításában

Számos korábbi előkészítés után, beleértve a homoszexuális aktivisták 1970-es erőszakos behatolását az Amerikai Pszichiátriai Társaság kongresszusára, három évvel később, e szervezet nagyon ellentmondásos módon megváltoztatta az 1952-ben hozott döntését, és a homoszexualitást eltávolította a kóros viselkedések listájáról. A példát később más nemzeti szervezetek is követték világszerte, míg végül az Egészségügyi Világszervezet is ezt tette 1990. május 17-én.[6]

A nyílt propaganda-előkészítést a homoszexualitás szakértői legitimálása követte. Jött a következő lépés, a jogi keretek megváltoztatása, amely először dekriminalizálta ezt a viselkedést, majd megóvta a kriminalizálástól, egyenlővé tette a heteroszexuális magatartással, majd pedig afelé halad, hogy különféle jogi megoldások révén szó szerint ösztönözze azt. Végül szemtanúi lehettünk az Európa Tanács irányelvei kihirdetésének, sőt annak, hogy itt-ott az ombudsman irodái terjesztik, sőt már az óvodákban is népszerűsítik az új nyilvános szóhasználatot, amely szerint többek között immár nem anyáról és apáról, hanem „szülőkről" kellene beszélnünk, hogy ne sértsük és különböztessük meg az „LMBT-embereket". Mint mindig, a terminológia körüli küzdelem döntő fontosságú az értékrendszer átalakításában.

A kontinentális Európában ez a változás lineárisan halad, amelyben a skandináv országok és a mindig liberális Hollandia törték az utat, a többiek meg követték őket. Ugyanakkor az angolszász világban küzdelem folyik, és a homoszexuális kérdések évtizedek óta az úgynevezett kultúrharc (*culture war*) egyik legfontosabb csataterét képezik. Amerikában a népszavazások és a bírósági határozatok háborúja zajlik, míg Nagy-Britanniában Margaret Thatcher kormányzása megpróbált egy kicsit gátat szabni a fundamentális változások dagályának. 1988-ban, kormányzása vége előtt, életbe lépett a közismert 28. bekezdés, amelynek értelmében a helyhatóságok „nem népszerűsíthetik szándékosan a homoszexualitást, illetve nem közölhetnek anyagokat annak promóciója céljából, és az állami iskolában sem támogathatják a homoszexualitást mint

5 A könyv megjelenése óta eltelt hét évben népszavazás eredményeként törvényesítették a homoszexuálisok házasságát Írországban (2015); és hasonlóképpen döntött az amerikai Legfelsőbb Bíróság (2017), a szlovén (2016), a német (2017), a tajvani (2019) és a svájci (2020) parlament is, igaz, referendum kiírása nélkül. *(A Szerk.)*

6 Az Amerikai Pszichiátriai Társaság témával foglalkozó kézikönyvének első, 1952-es kiadása „antiszociális személyiségzavarként" sorolta be a homoszexualitást, 1968-as, második kiadása pedig „szexuális devianciaként" értékelte. A harmadik, 1980-as kiadásában az „egodisztonikus (énidegen) szexuális orientáció" fogalma szerepelt, 1987-ben ezt a meghatározást is törölték. Köszönet a pontosításért Szilvay Gergelynek. *(A Szerk.)*

elfogadható családi kapcsolatot." Inkább jelképes, mint valódi jelentősége volt e döntésnek, hiszen soha senkit sem büntettek meg ennek alapján. Mégis eltörölték 2000-ben Skóciában, 2003-ban pedig Nagy-Britannia többi részén is. Mint ismeretes, Cameron „konzervatív" kormánya alig negyed évszázaddal később bejelentette, hogy 2015-ig a homoszexuális házasságokat teljes mértékben legalizálja.

A hosszú idő után, amikor a bíróságok voltak a hangadók az ún. melegjogok elfogadhatóságával kapcsolatos határok kitolásában, nyilvánvalóvá vált, hogy a közéleti hangulat eljutott arra a pontra, hogy a demokratikusan megválasztott vezetők is törvényekkel támogathatják e jogokat, annak ellenére, hogy a polgárok többsége egyértelműen ellenzi az ilyen politikát. Ugyanez vonatkozik a legtöbb átalakulóban lévő országra is, ahol az EU-hoz való csatlakozásra vonatkozó európai normák és feltételek kikényszerítése folytán a belföldi hatóságok is erővel terjesztik a melegbarát törvényhozást, habár senki sem beszél erről a választási kampány során.

A GEOPOLITIKAI NYOMÁSGYAKORLÁS ESZKÖZE

Ez a fajta kapcsolat Szerbiában is megfigyelhető: a melegjogi aktivisták minden szövegüket kizárólag latin betűkkel teszik közzé, mind nacionalizmusellenesek, teljes mértékben illeszkednek Szerbia megszállásának politikájához minden szinten, egyértelműen támogatva a szerbellenes oldalt az identitásbéli, területi és politikai viták során. Mindannyian radikális baloldaliak. Logikus kérdés, hogy miért nem jelennek meg olyan homoszexuálisok, akik a szerb Koszovó és Metóhia védelméért szállnak síkra, és miért lehetetlen elképzelni a szivárványos zászló megjelenését Jarinjén [szerb település Koszovóban, határátkelő, több etnikai villongás, gyújtogatás és rombolás színhelye – *a Ford.*], valamint a Koszovó és Metóhia *de facto* elismerése elleni küzdelemben?

A válasz egy része még azokban a konfliktusokban rejlik, amelyek a homoszexuálisok között az 1960-as években alakult ki. Az úgynevezett *homofil mozgalmak konzervatívak voltak*, elfogadták, hogy a többségtől eltérőnek nyilvánítsák magukat, ám síkra szálltak azért, hogy a társadalom ilyenekként tolerálja és ne diszkriminálja őket, azaz hagyja, hogy magánéletükben megvalósítsák egyediségüket. Ezt az illemtudó homoszexuális áramlatot, amely elfogadta a hagyományos társadalmi kereteket, az elkövetkező néhány évtizedben teljesen a peremre szorították az erőszakos, militáns és forradalmi beállítottságú balos melegek, akik a társadalom totalitárius forradalmi átalakulását követelik, melynek során mindenkinek „fel kell fedeznie, fejlesztenie kell, és fel kell szabadítania szexuális identitását". Győzelmüket a beilleszkedést szorgalmazók felett elősegítette az a tény, hogy erős pénzügyi és szellemi támogatással rendelkeztek.

illemtudó homoszexuális áramlat, amely elfogadja a hagyományos társadalmi kereteket

Ennek a történetnek van egy másik aspektusa is. Világosan beszélhetünk a homoszexualitással való geopolitikai visszaéléséről is. A pénzügyi, médiabéli, oktatási és hírszerzési támogatás ezen rendszerén keresztül az érdekelt államok vagy más nagy szereplők szisztematikusan befolyásolhatják és támogathatják a homoszexuális gyakorlatok és ideológia térhódítását egy olyan államban, amelyet ellenségnek vagy akadálynak tekintenek. Egy ilyen különleges háborús stratégia célja a következő lehet: 1) az adott állam demográfiai gyengítése; 2) a társadalom szövetének erkölcs- és értékpusztítása (a klasszikus család megsemmisítése, amely a társadalmi kapcsolatok és stabilitás piramisának alapja); 3) az általános védekező képesség gyengítése (hosszú hagyomány köti össze a homoszexualitást, az elnőiesedést és a pacifista hajlamot, illetve a fegyveres harc elutasítását); végezetül 4) a biztonság gyengítése zsarolással. ■

(Fordította: Kopeczky Csaba)